

Dojrzewanie do rodzicielstwa i miłości

Moje rodzicielstwo rozpoczęło się ponad 30 lat temu, narodzinami syna Maćka. Wkrótce potem na świat przysła córka- Joasia. **Patrząc z perspektywy czasu na drogę, jaką przeszłam, przede wszystkim mam świadomość, że prowadził mnie po niej sam Bóg- to On dał mi dzieci, powołał mnie jako matkę i każdego dnia uzdalnia mnie do pełnienia tej roli.** Podzieliłam tą moją drogę na kilka etapów, wyznaczanych ważnymi wydarzeniami, Jego interwencjami w moje życie, które pozwalały mi dorastać.

ZAGUBIENIE

I wy byliście umarłymi na skutek waszych występków i grzechów, w których żyliście niegdyś według doczesnego sposobu tego świata, według sposobu Władcy mocarstwa powietrza, to jest ducha, który działa teraz w synach buntu. (Ef 2, 1-2).

Moje dorosłe życie rozpoczęłam sprzeciwiając się Panu Bogu. Zbuntowana- myślałam, że dam sobie radę sama. Sądziłam też, że On nie istnieje, skoro na świecie jest tyle zła a ludzie wokół mnie żyją tak, jakby Go nie było. Bardzo pragnęłam mieć rodzinę, dzieci. Jednak nie byłam gotowa na przyjęcie tych Darów. Lekceważąc Boże prawa, szybko popadłam w problemy. Był to czas działania „na oślep”, powielania błędów moich rodziców, krzywdzenia dzieci. Porażki i rozczarowania przychodziły jedno po drugim, a ja byłam coraz słabsza i coraz bardziej zagubiona. Nie miałam skąd czerpać sił, więc traciłam nadzieję, nie potrafiłam cieszyć się dziećmi, nie radziłam sobie z nimi, nie panowałam nad moimi reakcjami... Czulałam się nieszczęśliwą i udręczoną matką.

UCZENIE SIĘ RODZICIELSTWA

*A Bóg, będąc bogaty w miłosierdzie, przez wielką swą miłość, jaką nas umiłował,
i to nas, umarłych na skutek występków, razem z Chrystusem przywrócił do życia.*

(Ef 2, 4-5).

I wtedy Pan Bóg podjął interwencję. Przez pewne doświadczenia życiowe rozbudził we mnie pragnienie miłości i dał mi nadzieję, że można walczyć o DOBRO w rodzinie, że ode mnie zależy, jaką będę matką. Wpadły mi w ręce książki o wychowaniu dzieci, które pomogły podjąć refleksję nad pełnieniem roli rodzica i stały się inspiracją do zmian, próbowania nowych sposobów działania. (Myślę tu przede wszystkim o książkach pań Faber i Mazlish *Jak mówić, żeby dzieci nas słuchały - jak słuchać, żeby dzieci do nas mówiły*). Zachęcona dobrem, jakie zaczęło się rodzić w moich relacjach z dziećmi, zapragnęłam podzielić się tym z innymi rodzicami- i zaczęłam prowadzić dla nich zajęcia- Szkołę dla rodziców. Była to także dla mnie okazja do wspólnego poszukiwania rozwiązań problemów wychowawczych, dzielenia się sukcesami, porażkami, wzajemnego wspierania się.

Pamiętam moment, kiedy poczułam się w pełni odpowiedzialna za wychowanie moich dzieci, kiedy zrozumiałam, że to oznacza ofiarność, dawanie z siebie, odważne przyjmowanie prawdy o własnych słabościach, naprawianie błędów i wyciąganie z nich wniosków.

Pan Bóg prowadził mnie też poprzez doświadczenia, różne sytuacje, często trudne, w których znajdowałam wskazówki jak postępować dalej. Zrozumiałam jak ważne jest „inwestowanie” w dzieci miłości, okazywanie im serdeczności, troski, uwagi, poświęcanie czasu- niezależnie od tego, jak one się zachowują. Zrozumiałam też, że potrzebne są wymagania, że muszę interweniować, kiedy dzieci robią coś złego, uczyć ich właściwych zachowań. że rolę rodzica można streścić w dwóch słowach- Kochaj i Wymagaj. Nauczyłam się też potrzebnych umiejętności- wyrażania złości bez ranienia, stawiania granic niewłaściwym zachowaniom dzieci, towarzyszenia im, kiedy przeżywają swoje dziecięce problemy, chwalenia w konstruktywny sposób.

ODKRYWANIE WARTOŚCI W WYCHOWANIU

Wychowuj swego syna i pracuj nad nim, żebyś nie został zaskoczony jego bezczelnością (Syr. 30, 13).

Stopniowo stawałam się matką świadomą siebie i swoich działań, rozwiązującą problemy, jakie przynosiło życie. I mogło by się wydawać, że to już wszystko, a jednak Pan Bóg chciał mnie prowadzić dalej, w głębię wychowania.

Stałam przed pytaniem: do czego wychowuję dzieci? Patrzyłam na świat, w jakim będą musiały znaleźć swoje miejsce i zastanawiałam się, co jest im potrzebne, aby mogły dobrze żyć, radzić sobie wśród ludzi. Określiłam sobie plan wychowawczy- wartości i cele- samodzielność, odpowiedzialność za siebie, solidność, edukacja, rozwój... I starałam się konsekwentnie go wypełniać. Zrozumiałam, że wychowanie odbywa się w codziennych sytuacjach, a więc muszę je tak rozwiązywać, aby te wartości realizować. Moje dzieci dorastały, a ja wraz z nimi. Wszystkie trudności pojawiające się na różnych etapach ich rozwoju traktowałam jako wyzwanie, okazję do zmiany samej siebie, uczenia się nowych umiejętności.

ODDAWANIE DZIECI PANU BOGU

Gdy upłynęły dni oczyszczenia Maryi według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Jezusa do Jerozolimy, aby Go przedstawić Panu. (Łk 2,22)

Okolo 12 lat temu Pan Bóg podjął kolejne interwencje, objawił mi swoje Oblicze- odkryłam że to On cały czas mnie prowadzi, że to On jest źródłem całego dobra w moim życiu- i zapłonęłam miłością do Niego. Moje nawrócenie przypadło na czas wchodzenia dzieci w dorosłość. Zmieniły się moje priorytety, a więc także wizja tego, do czego warto wychowywać. Przed wszystkim zrozumiałam, że najważniejsza jest miłość do Boga i ludzi. **Zobaczyłam, że mój plan wychowawczy był bardzo ograniczony- tak naprawdę wychowywałam dzieci do tego, co było ważne dla mnie samej.** Dbałam o ich

rozwój, edukację, ale nie uczyłam jak być ofiarnym, wiernym, jak służyć innym. Nie przekazałam im wiary. Patrząc na ich zachowania, zobaczyłam swoje błędy, niedostatki wychowania. I zrozumiałam, że teraz, kiedy są już prawie dorosłe, mogę działać już tylko poprzez własne świadectwo, swoim życiem wskazując, co jest najważniejsze.

Stanełam też przed pytaniem: czego Bóg pragnie dla moich dzieci. I usłyszałam w sercu wezwanie- abym Mu je ofiarowała. To było bardzo trudne- jak każda matka pragnęłam, aby moje dzieci były zdrowe, szczęśliwe, aby miały dobre rodziny, pracę, warunki materialne. Myślałam jednak o ich szczęściu tylko w perspektywie życia tu, na ziemi. A Pan mi pokazywał, że On pragnie ich zbawienia, że chce je prowadzić do świętości. Wsłuchując się w Jego głos w moim sercu odkryłam, że One przecież należą do Niego, są darem, który mi powierzył, a więc wychowuję je nie dla siebie, nie dla świata, nie dla nich samych- ale właśnie dla Boga.

I wtedy postanowiłam je całkowicie Jemu zawierzyć- przez Matkę Bożą. Zbliżało się święto Ofiarowania Pańskiego, i podczas Eucharystii, razem z Maryją i Józefem, złożyłam dzieci Bogu w ofierze. Od tego momentu mam świadomość, że to On opiekuje się nimi, prowadzi je, opiekuje się- i wyrównuje niedostatki mojej rodzicielskiej miłości.

Od tego czasu minęło kilka lat. Teraz jestem bardzo szczęśliwą babcią dwóch wspaniałych chłopców. Patrę z radością na kochającą się rodzinę, jaką buduje moja córka ze swoim mężem. Patrę na życiowe zmagania mojego syna- i widzę, że on także dojrzewa.

Jestem spokojna, ponieważ wiem, że moje dzieci, a także wnuki są w rękach Boga.

MOJA DROGA DOJRZEWANIA W ROLI RODZICA

Lecz Maryja zachowywała wszystkie te sprawy i rozważała je w swoim sercu (Łk 2, 19).

Drogi Czytelniku- Rodzicu!

Bez względu na to, ile masz lat, w jakim wieku są Twoje dzieci (a może nawet wnuki ☺), jakie popełniłeś błędy i jakie odniosłeś sukcesy. Niezależnie od tego, na jakim etapie jest teraz Twoja relacja z dziećmi: czy przeżywasz radość i satysfakcję, czy raczej czujesz się zagubiony, zniechęcony, rozczarowany, a może bezsilny, pełen lęku i poczucia winy. **To TY jesteś tym najważniejszym, niezastąpionym rodzicem Twojego dziecka- jego Ojcem lub Matką- wybranym przez Boga. I Ciebie pragnę zaprosić do odkrywania piękna rodzicielstwa.**

Zdecydowałam podzielić się z Tobą moim osobistym doświadczeniem mając nadzieję, że stanie się to dla Ciebie inspiracją do przyjrzenia się własnej drodze, rozpoznania znaków Bożego prowadzenia, określenia co za Tobą, w jakim momencie jesteś teraz- czego pragniesz na przyszłość. Takie zatrzymanie się i refleksja są ważne: zanim przejdziemy do spraw związanych z wychowaniem dzieci- warto poświęcić trochę uwagi sobie, jako rodzicowi. **Warto też szukać mądrości w swoich życiowych doświadczeniach.** Im bardziej jesteś świadomy siebie, tym łatwiej będzie Ci prowadzić dziecko, szczególnie w tak skomplikowanym świecie, w jakim przyszło nam żyć. Poniżej zamieszczam kilka pytań, które mogą się stać pomocą w Twoich rozważaniach.

Pytania do rozważań dla Rodziców:

1. Moja droga rozwoju jako rodzica- na jakim etapie tej drogi teraz jestem?
W jaki sposób Pan Bóg działał w moim życiu na różnych etapach tej drogi?
2. Co dobrego wydarzyło się w mojej relacji z dziećmi? Za co chcę podziękować Panu Bogu?
3. Co jest trudne w moim rodzicielstwie? Co chcę powierzyć Panu Bogu, o co Go prosić?
4. Czego teraz pragnie Pan Bóg dla mnie, dla moich dzieci, do czego mnie wzywa jako Rodzica?